

Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs

Brīvības iela 104, k-2, Rīga, LV-1001, tālr. 67356161, 67356140, fakss 67331150, e-pasts knab@knab.gov.lv, www.knab.gov.lv

Rīgā

- 6 .05. 2016

Nr.

1/2728

Uz 06.04.2016. Nr. _____

Jurim Jansonam

LĒMUMS

*par apstrīdēto Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja
Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītāja 2016.gada 16.marta lēmumu
administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74*

Saskaņā ar Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 4.panta pirmo daļu, 7.panta pirmās daļas 5.punktu un 10.¹panta otro daļu, Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja (turpmāk - Birojs) priekšnieks J.Streļčenoks saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - Kodekss) 286.panta pirmo daļu rakstveidā izskatot 2016.gada 6.aprīlī Birojā saņemto Jura Jansona (turpmāk - Iesniedzējs) sūdzību par Biroja Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītāja 2016.gada 16.marta lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74 (turpmāk - Lēmums) un administratīvā pārkāpuma lietas materiālus

konstatēts:

[1] 2016.gada 19.janvārī ar Biroja Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas amatpersonas ziņojumu Nr.14-5/18, pamatojoties uz Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 7.panta pirmās daļas 3.punktu (redakcijā no 2011.gada 27.oktobra līdz 2016.gada 4.aprīlim) un likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” (turpmāk - Likums) 5.pantu, tika uzsākta administratīvā pārkāpuma lietvedība par to, ka Iesniedzējs 2015.gada 29.septembrī savienoja tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar aizliegtu VSIA “Latvijas Vēstnesis” žurnāla “Jurista Vārds” konsultatīvās padomes (turpmāk - Padome) locekļa amatu, un tādējādi neievēroja Likuma 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus.

[2] Biroja Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājs 2016.gada 16.martā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietas Nr.870/1-24/74 materiālus un nolēma saskaņā ar Kodeksa 21.panta pirmo daļu, izbeigt lietvedību Jura Jansona administratīvā pārkāpuma lietā par valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšanu un atbrīvot J.Jansonu no administratīvās atbildības, atzīstot minēto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu, izsakot J.Jansonam mutvārdu aizrādījumu.

[3] Par Lēmumu Birojā 2016.gada 6.aprīlī saņemta Iesniedzēja sūdzība (turpmāk – Sūdzība), kurā norādīts, ka Lēmums tiek apstrīdēts pilnā apjomā, jo Lēmums esot pieņemts formāli, neiedziļinoties un nevērtējot iesniedzēja darbību pēc būtības, līdz ar to administratīvā pārkāpuma lietvedība lietā ir izbeidzama saskaņā ar Kodeksa 239.panta pirmās daļas 1.punktu, kas noteic, ka iesākta lietvedība ir jāizbeidz, ja nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Lēmums esot nepamatots turpmāk norādīto apsvērumu dēļ:

1) Biroja Lēmumā neesot analizēts VSIA “Latvijas Vēstnesis” 2016.gada 22.februāra vēstulē Nr.A1-92/22 norādītais par valsts amatpersonu aicināšanu līdzdarboties žurnālā “Jurista Vārds”;

2) Lēmumā neesot vērtēts fakts vai tiesībsargs J.Jansons Padomes nolikumu ir uzskatījis par sev saistošu kā padomes loceklis vai Padomē darbojies vienīgi kā tiesībsargs, sniegdam konsultāciju Tiesībsarga likuma 12.panta 9.punkta ietvaros, pildot likumdevēja noteikto tiesībsarga funkciju. Tāpat nav vērtēts, vai tiesībsargs, sniegdam konsultāciju žurnālam “Jurista Vārds”, ir pārsniedzis Tiesībsarga likumā noteiktās tiesībsarga darbības robežas;

3) Nav vērtēts, kā tiesībsarga līdzdarbošanās, ievērojot caurskatāmības un atklātības principu, ir nonākusi pretrunā ar kādu no Likuma mērķiem, radot šī likuma pārkāpumu, un kāds kaitējums ir nodarīts demokrātiskai valsts iekārtai vai sabiedrības interesēm;

4) Valsts amatpersonai noteiktais amatu savienošanas aizliegums neesot absolūts - esot atļauts savienot valsts amatpersonas amatu ne vairāk kā ar diviem citiem amatiem citās publiskas personas institūcijās.

[4] Ievērojot Sūdzībā norādīto, pamatojoties uz Kodeksa 286.pantu, kā arī izskatot administratīvā pārkāpuma lietas Nr.870/1-24/74 materiālus un pārbaudot apstrīdētā Lēmuma likumību un pamatotību, konstatēts turpmāk minētais.

Lietā nav strīda par to, ka Iesniedzējs kopš 2015.gada 1.janvāra ir iekļauts Latvijas Republikas Tiesībsarga biroja valsts amatpersonu sarakstā kā tiesībsargs atbilstoši Likuma 4.panta pirmās daļas 12.punktam. Tāpat Lietā nav strīda, ka Iesniedzējs 2015.gada 29.septembrī piedalījās Padomes sēdē.

Lietā pastāv strīds, vai J.Jansons kā tiesībsargs, vienlaikus pildot Padomes locekļa amata pienākumus, ir pārkāpis Likuma 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos speciālos valsts amatpersonas amata savienošanas ierobežojumus.

[5] Saskaņā ar Kodeksa 9.panta pirmo daļu par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

No minētās administratīvā pārkāpuma definīcijas izriet, ka pie administratīvās atbildības var saukt personu tikai tad, ja tās darbībās ir konstatēts administratīvā pārkāpuma sastāvs. Pārkāpums var tikt uzskatīts par administratīvo pārkāpumu, ja ir konstatēts noteiktā Kodeksa pantā paredzētais administratīvā pārkāpuma sastāvs: objekts – tas, pret ko ir vērst administratīvais pārkāpums; objektīvā puse, kas raksturo to, kā izdarīts administratīvais pārkāpums; subjekts – persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu; subjektīvā puse – vainojama darbība.

Tādējādi ir jāpārbauda, vai J.Jansona darbībās pastāv visas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, kas paredzētas Kodeksa 166.³⁰ pantā.

Kodeksa 160.³⁰ pants paredz administratīvo atbildību par veiktajām darbībām (bezdarbību), neparedzot konstatēt pārkāpumu izdarījušās personas attieksmi pret izdarīto pārkāpumu, proti, nav nepieciešams konstatēt, vai pārkāpums izdarīts ar nodomu vai aiz neuzmanības.

No Lēmuma secināms, ka saskaņā ar Kodeksa 21.panta pirmo daļu nolemts izbeigt lietvedību J.Jansona administratīvā pārkāpuma lietā par valsts amatpersonai noteikto

ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšanu un atbrīvot J.Jansonu no administratīvās atbildības, atzīstot minēto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu, izsakot J.Jansonam mutvārdu aizrādījumu.

[5.1.] Likuma 1.panta 1.punkts noteic, ka amats ir darbs vai dienests noteiktu pilnvaru ietvaros publiskas personas iestādē, sabiedriskajā, politiskajā vai reliģiskajā organizācijā, kā arī komercsabiedrībā.

Saskaņā ar Likuma 2.pantu, Likuma mērķis ir nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs [..], veicinot valsts amatpersonu darbības atklātumu un atbildību sabiedrības priekšā, kā arī sabiedrības uzticēšanos valsts amatpersonu darbībai.

Saskaņā ar Likuma 7.panta trešo daļu tiesībsargam ir atļauts savienot valsts amatpersonas amatu tikai ar:

1) amatu, kuru viņš ieņem saskaņā ar likumu vai Saeimas apstiprinātajiem starptautiskajiem līgumiem, Ministru kabineta noteikumiem un rīkojumiem, ja tas neapdraud valsts amatpersonas vai institūcijas, kurā attiecīgā valsts amatpersona ir nodarbināta, normatīvajos aktos noteikto patstāvību;

2) pedagoga, zinātnieka, profesionāla sportista un radošo darbu;

3) eksperta (konsultanta) darbu, kura izpildes vieta ir citas valsts administrācija, starptautiskā organizācija vai tās pārstāvniecība (misija), ja tas nerada interešu konfliktu un ir saņemta tās valsts amatpersonas vai koleģiālās institūcijas rakstveida atļauja, kura attiecīgo personu iecēlusi, ievēlējusi, apstiprinājusi amatā vai kura minēta šā likuma 8.¹panta vienpadsmitajā daļā;

4) amatu attiecīgās profesijas vai nozares arodbiedrībā vai biedrībā, izņemot šajā daļā minēto institūciju vadītājus;

5) amatu biedrībā, ja tas nerada interešu konfliktu un ir saņemta tās valsts amatpersonas vai koleģiālās institūcijas rakstveida atļauja, kura attiecīgo personu iecēlusi, ievēlējusi, apstiprinājusi amatā vai kura minēta šā likuma 8.¹panta vienpadsmitajā daļā, un ja likumā nav noteikts citādi.

Saskaņā ar Padomes nolikuma (redakcija, kas bija spēkā uz 2015.gada 29.septembri) 3.punktā noteikto, padomes uzdevums ir:

1) konsultēt redakciju "Jurista Vārds" ilgtermiņa redakcionālās politikas izstrādē;

2) sniegt ieteikumus "Jurista Vārds" satura un formāta attīstībai;

3) veicināt redakcijas saikni ar dažādu specializāciju juristiem;

4) informēt redakciju par tiesībspolitiskai diskusijai lietderīgiem problēmjautājumiem;

5) iespēju robežās piedalīties redakcijas rīkotajos sabiedriskajos pasākumos – konferencēs, studentu pētniecisko darbu konkursa norisē. Lasītāju un autoru tikšanās pasākumos u.tml.

Padomes nolikuma 4.punkts noteic, ka padomei ir tiesības:

1) iepazīties ar redakcijas izstrādātajiem žurnāla "Jurista Vārds" mērķu un redakcionālās politikas projektiem un izvērtēt tos;

2) izvērtēt žurnāla "Jurista Vārds" satura un formas kvalitāti, šim nolūkam saņemot brīvu pieeju žurnāla aktuālajam saturam un publikāciju arhīvam;

3) pieprasīt un saņemt no redakcijas padomes uzdevumu izpildei nepieciešamo informāciju.

No minētā izriet, ka Padomes locekļiem ir noteiktu pilnvaru apjoms Padomes darbības ietvaros, kas atbilst amata definīcijai Likuma 1.panta 1.punkta izpratnē, tādējādi Padomes locekļa amats VSIA „Latvijas Vēstnesis” žurnāla "Jurista Vārds" ir uzskatāms par amatu komercsabiedrībā un tas neatbilst nevienam no Likuma 7.panta trešajā daļā norādītajiem amatiem, kuru savienošana ar tiesībsarga amatu būtu pieļaujama.

Turklāt, Augstākā tiesa ir atzinusi, ka nevar būt amats bez noteiktām pilnvarām (*skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 21.oktobra spriedumu lietā Nr.SKA - 294/2009*).

Izvērtējot Padomes 2015.gada 29.septembra sēdes protokolu Nr.1, konstatējams, ka Iesniedzējs tajā norādīts Padomes locekļu sastāvā, nevis kā viesis, pieaicināts eksperts u.tml., līdz ar ko nav šaubu, ka Iesniedzējs Padomē darbojās tās amata ietvaros un Sūdzībā norādītais, ka tiesībsargs Padomē darbojies vienīgi kā tiesībsargs, sniegdam konsultāciju Tiesībsarga likumā noteiktās tiesībsarga darbības robežās, neatbilst faktiskajiem apstākļiem un lietā esošajiem pierādījumiem.

Turklāt lietas materiālos ir Ģenerālprokuratūras Personu un valsts tiesību aizsardzības departamenta 2015.gada 24.novembra vēstule Nr.5-4-115-15/1842, kurai pielikumā pievienota Izglītības un zinātnes ministrijas 2015.gada 30.oktobra vēstule Nr.01-48/4546 un tajā sniegts skaidrojums „Par žurnāla “Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amatu”.

Skaidrojumā norādīts, ka Izglītības likuma 1.panta 16.¹ punkts noteic, ka pedagogs ir fiziskā persona, kurai ir šajā vai citā izglītību reglamentējošā likumā noteiktā izglītība un profesionālā kvalifikācija un kura piedalās izglītības programmas īstenošanā izglītības iestādē vai sertificētā privātp praksē.

Saskaņā Padomes nolikuma 1.2.punktu padomes darbības mērķis ir stratēģiski konsultēt žurnāla “Jurista Vārds” redakciju.

Izvērtējot padomes uzdevumus un tiesības, kā arī citas Padomes nolikuma normas neizriet, ka padomes loceklis piedalītos izglītības programmas īstenošanā, kas, savukārt, saskaņā ar Izglītības likuma 1.panta 16.¹ punktā doto termina „pedagogs” skaidrojumu ir obligāta prasība, lai personu uzskatītu par pedagogu.

Ievērojot minēto, Izglītības un zinātnes ministrijas ieskatā padomes loceklis nav uzskatāms par pedagogu, un attiecīgi padomes locekļa darbs nav uzskatāms par pedagoga darbu Izglītības likuma izpratnē. Minētais apliecina Biroja viedokli attiecībā par to, ka J.Jansona ieņemamais amats žurnāla “Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē nav uzskatāms par pedagoga amatu Likuma izpratnē.

Zinātniskās darbības likuma 5.panta pirmā daļa noteic, ka zinātnieks ir fiziskā persona, kura veic zinātnisko darbību un kura šajā likumā noteiktajā kārtībā ieguvusi zinātnisko kvalifikāciju. Savukārt minētā likuma 1.panta pirmās daļas 4.punkts noteic, ka zinātniskā darbība ir radoša darbība, kas ietver zinātnei, pētniecību un inovācijas.

Zinātniskās darbības likumā ir doti arī terminu “zinātne”, “pētniecība” un “inovācijas” skaidrojumi, proti, atbilstoši Zinātniskās darbības likuma 1.panta pirmās daļas 1.punktam inovācija ir jaunu zinātniskās, tehniskās, sociālās, kultūras vai citas jomas ideju, izstrādņu un tehnoloģiju īstenošana produktā vai pakalpojumā; atbilstoši minētā likuma 1.panta pirmās daļas 2.punktam pētniecība ir mērķtiecīga darbība ar zinātnes metodēm iegūto faktu, teoriju un dabas likumu izmantošanai jaunu produktu, procesu un metožu radīšanā vai pilnveidošanā; atbilstoši minētā panta pirmās daļas 3.punktam zinātne ir intelektuālās darbības sfēra, kurā ar teorētiskām vai eksperimentālām metodēm tiek iegūtas un apkopotas zināšanas par dabā un sabiedrībā pastāvošajām likumsakarībām.

Ievērojot iepriekš minēto terminu skaidrojumu, secināms, ka no Padomes nolikuma normām neizriet, ka padomes loceklis veiktu zinātnisko darbību. Konsultāciju, ieteikumu, vērtējuma vai citāda rakstura skaidrojuma, analīzes vai palīdzības sniegšana savas specifiskas kompetences ietvaros nav uzskatāma par zinātnisko darbību Zinātniskās darbības likuma izpratnē.

Līdz ar to Izglītības un zinātnes ministrijas ieskatā padomes loceklis nav uzskatāms par zinātnieku, un attiecīgi padomes locekļa darbs nav uzskatāms par zinātnieka darbu Zinātniskās darbības likuma izpratnē. Minētais apliecina Biroja viedokli attiecībā par to, ka J.Jansona ieņemamais amats žurnāla “Jurista Vārds” konsultatīvajā padomē nav uzskatāms par zinātnieka amatu Likuma izpratnē.

Tāpat J.Jansona žurnāla “Jurista Vārds” konsultatīvās padomes locekļa amats nav vērtējams kā radošais darbs Likuma izpratnē. Proti, Likuma 1.panta pirmās daļas 7.punkts noteic, ka radošais darbs ir publicistiska, literāra vai mākslinieciska darbība, par kuru saņem

autoratlīdzību vai honorāru. Savukārt, Jurista Vārda konsultatīvās padomes locekļa amats ir bezatlīdzības.

Ievērojot minēto, Lēmumā ir pamatoti konstatēts, ka Iesniedzēja Padomes locekļa amats neatbilst nevienam no Likuma 7.panta trešajā daļā noteiktajiem valsts amatpersonas amatiem, kurus ar Likumu būtu atļauts savienot, tāpēc konstatējams, ka 2015.gada 29.septembrī Iesniedzējs savienoja tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar neatļautu Padomes locekļa amatu, un tādējādi neievēroja Likuma 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus.

Birojs norāda, ka konkrētajā lietā tiek izskatīta tikai J.Jansona kā valsts amatpersonas (tiesībsarga) rīcība, līdz ar to konkrētajā lietā netiek vērtēta citu žurnāla "Jurista Vārds" konsultatīvajā padomē uzaicināto personu rīcības atbilstība Likumam. Tādējādi, Sūdzības iesniedzēja sniegtajai informācijai, ka neviena no žurnāla "Jurista Vārds" konsultatīvajā padomē uzaicinātajām personām, darbojoties žurnāla "Jurista Vārds" konsultatīvajā padomē, neieņem nekādu citu vai papildu amatu kā vien to amatu, kura dēļ tās tiek aicinātas, neattiecas uz izskatāmo lietu.

[5.2.] Par Sūdzībā izteikto iebildumu, ka Lēmumā nav norādīts, kāds kaitējums ir nodarīts demokrātiskai valsts iekārtai vai sabiedrības interesēm, Birojs norāda, ka Likuma 2.pantā noteiktais mērķis tieši noteic, ka, Likums paredz nodrošināt valsts amatpersonu darbību sabiedrības interesēs, veicināt valsts amatpersonu darbības atklātumu, atbildību sabiedrības priekšā, kā arī sabiedrības uzticēšanos valsts amatpersonu darbībai, paredz demokrātisku valsts iekārtu un sabiedrības intereses kā ar likumu aizsargājamu objektu, kas tiek apdraudētas ik reiz, kad valsts amatpersona pārkāpj Likumā valsts amatpersonām noteiktos ierobežojumus un aizliegumus.

Sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības par Kodeksa 166.³⁰ panta "Valsts amatpersonai noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpšana" ierobežojumu neievērošanu. Panta normā ir uzskaitīti vairāki pārkāpumu veidi, no kuriem jāiestājas vismaz vienam pārkāpumam, lai būtu pamats piemērot Kodeksa 166.³⁰ panta normas, proti:

- 1) likumā noteikto komercdarbības ierobežojumu pārkāpšana;
- 2) valsts amatpersonas amata savienošanas ierobežojumu pārkāpšana,
- 3) pārstāvības ierobežojumu pārkāpšana;
- 4) ienākumu gūšanas ierobežojumu vai tādu ierobežojumu pārkāpšana, kuri noteikti attiecībā uz rīcību ar valsts vai pašvaldības mantu;
- 5) valsts amatpersonas funkciju veikšana interešu konflikta situācijā.

No minētā secināms, ka Sūdzības iesniedzējs ir pārkāpis valsts amatpersonai noteiktos amata savienošanas ierobežojumus, līdz ar ko ticis saukts pie administratīvās atbildības Kodeksā noteiktajā kārtībā. Tādējādi Iesniedzējs, ieņemot tik augstu un sabiedrībā nozīmīgu amatu kā tiesībsargs, pārkāpjot amatu savienošanas ierobežojumus, radīja šaubas gan par konkrētas valsts amatpersonas darbību sabiedrības labā, gan par valsts pārvaldi kopumā.

Tai pat laikā, attiecībā uz ar pārkāpumu nodarītā kaitējuma apmēru, Lēmumā ir konstatēts, ka iesniedzēja izdarītais pārkāpums nav nodarījis būtisku kaitējumu demokrātiskajai valsts iekārtai un sabiedrības interesēm, kā arī ar likumu aizsargātām personu tiesībām un interesēm.

Turklāt, jebkurai valsts amatpersonai, stājoties valsts amatpersonas amatā, ir jāizvērtē savas turpmākās darbības, lai nepieļautu valsts amatpersonām normatīvajos aktos noteikto ierobežojumu un aizliegumu pārkāpumus, kā arī nodrošinātu noteikto pienākumu izpildi (*skat. Kurzemes apgabaltiesas 2013.gada 23.maija spriedumu lietā Nr.102AA-0101-13/12*).

[5.3.] Iesniedzēja norādītais, ka Likuma 7.panta trešajā daļā noteiktais amatu savienošanas aizliegums nav absolūts, jo saskaņā ar Likuma 6.panta otro daļu ir atļauts savienot valsts amatpersonas amatu ar ne vairāk kā diviem citiem amatiem citās publiskas personas institūcijās, nav pamatots, jo Likuma 7.panta trešā daļa konkrēti noteic amatu savienošanas ierobežojumu tiesībsarga amatam, norādot, ka ir atļauts savienot valsts

amatpersonas amatu tikai ar Likuma 7.panta trešajā daļā noteiktajiem amatiem. Šī ir speciālā tiesību norma, proti, ar augstāku spēku attiecībā pret 6.panta otro daļu, kas šajā gadījumā ir vispārējā tiesību norma.

Lēmuma 5.1.punktā Birojs jau ir izvērtējis, ka J.Jansona žurnāla "Jurista Vārds" konsultatīvās padomes locekļa amats neatbilst nevienam no Likuma 7.panta trešajā daļā noteiktajiem atļautajiem amatiem, ar kuriem drīkst savienot valsts amatpersonas (tiesībsarga) amatu.

Sūdzības iesniedzēja norādītais apstāklis, ka žurnāls "Jurista Vārds" ir pārveides procesā uz valsts aģentūras statusu saskaņā ar Publiskas personas kapitāla daļu un kapitālsabiedrību pārvaldības likuma 162.panta ceturto daļu nav pamatojums un attaisnojums Sūdzības iesniedzēja aizliegta amata savienošanai saskaņā ar Likuma 7.panta trešajā daļā noteiktajiem ierobežojumiem.

[5.4.] Attiecībā uz konstatētā administratīvā pārkāpuma sastāvu, norādu, ka objekts, pret ko ir vērsts administratīvais pārkāpums ir tiesiskas un caurskatāmas valsts amatpersonu darbības nodrošināšana valsts pārvaldē, kā nodrošināšanai ieviesti noteikti aizliegumi valsts amatpersonu amatu savienošanai, kurus Iesniedzējs neievēroja. No objektīvās puses izdarīto administratīvo pārkāpumu raksturo Iesniedzēja aktīva rīcība, proti piedalīšanās 2015.gada 29.septembra Padomes sēdē, ko pierāda 2015.gada 29.septembra Padomes sēdēs protokols Nr.1, kura ievaddaļā norādīts, ka iesniedzējs sēdē piedalās un arī izsakās par izskatāmo jautājumu. Administratīvā pārkāpuma subjekts ir speciālais subjekts – valsts amatpersona, kura pārkāpusi ar Likumu uzliktos amatu savienošanas ierobežojumus.

Attiecībā uz pārkāpuma subjektīvo pusi Kodeksa 11.pants noteic, ka administratīvais pārkāpums atzīstams par izdarītu aiz neuzmanības, ja persona, kas to izdarījusi, ir paredzējusi savas darbības vai bezdarbības kaitīgo seku iestāšanās iespēju, bet vieglprātīgi paļāvusies, ka tās varēs novērst, vai arī nav paredzējusi šādu seku iestāšanās iespēju, kaut gan tai vajadzēja un tā varēja tās paredzēt. Lēmumā konstatēts, ka izvērtējot Tiesībsarga biroja 2016.gada 24.februāra vēstulē Nr.1-5/47 sniegto Iesniedzēja viedokli un izdarīto Likuma normu pārkāpumu, Iesniedzējs pārkāpumu izdarīja aiz neuzmanības, neapzinoties tālāko seku iestāšanos.

[5.5.] Izskatot visus lietas materiālus kopsakarā ar Lēmumu, konstatējams, ka Lēmumā ir izvērtēti visi lietā savākie pierādījumi, t.sk. Tiesībsarga biroja 2016.gada 24.februāra vēstulē Nr.1-5/47 J.Jansona sniegtais viedoklis, līdz ar ko Birojs norāda, ka nav pamatots Sūdzībā izteiktais iebildums, par to, ka pierādījumi nav vispusīgi un pilnīgi izvērtēti.

[6] Novērtējot lietā esošos pierādījumus un pamatojoties uz Kodeksa 243.panta astoto un deviņo daļu, pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Pierādījumi ir attiecināmi uz konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, ja ziņas par faktiem tieši vai netieši apstiprina administratīvā pārkāpuma lietvedībā pierādāmo apstākļu esamību vai neesamību, kā arī citu pierādījumu ticamību vai neticamību, izmantošanas iespējamību vai neiespējamību.

[6.1] Administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros konstatēto un Lēmumā norādīto Iesniedzēja pārkāpumu pierāda: Valsts ieņēmumu dienesta 2016.gada 2.februāra vēstule Nr.8.7-11/8633; Padomes sēdes 2015.gada 29.septembra protokols; Padomes sēdes 2015.gada 29.septembra protokola IV punktā minētais; Tiesībsarga 2016.gada 11.februāra vēstules Nr.1-5/47 4.punktā norādītais.

[6.2.] Pārbaudot lietas materiālus, secinu, ka Lēmumā pamatoti konstatēts, ka Iesniedzējs 2015.gada 29.septembrī savienoja tiesībsarga valsts amatpersonas amatu ar aizliegtu VSIA "Latvijas Vēstnesis" žurnāla "Jurista Vārds" Padomes locekļa amatu, un tādējādi neievēroja Likuma 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus. Līdz ar ko Iesniedzēja darbībās pamatoti konstatēts

administratīvā pārkāpuma sastāvs, par ko paredzēta administratīvā atbildība Kodeksa 166.³⁰ pantā.

Turklāt, ar Lēmumu atzīstot administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu, Iesniedzējs tika atbrīvots no administratīvās atbildības un lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā izbeigta, pamatojoties uz Kodeksa 21.pantu.

Izvērtējot visus lietas apstākļus kopsakarā, secināms, ka Lēmumā pamatoti konstatēts, ka iesniedzējs ar savām darbībām, pārkāpjot Likuma 7.panta trešajā daļā valsts amatpersonai noteiktos amatu savienošanas ierobežojumus, ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par ko Kodeksa 166.³⁰ pantā ir paredzēta administratīvā atbildība, bet, ņemot vērā, ka ar pārkāpumu nav radīts būtisks kaitējums demokrātiskajai valsts iekārtai un sabiedrības interesēm, kā arī ar likumu aizsargātām personu tiesībām un interesēm, ar Lēmumu lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā pamatoti izbeigta, atzīstot minēto administratīvo pārkāpumu par maznozīmīgu, un iesniedzējs atbrīvots no administratīvās atbildības, izsakot iesniedzējam mutvārdu aizrādījumu.

Papildus vēršu uzmanību uz to, ka valsts amatpersonām pašām, neraugoties uz augstākās amatpersonas vai speciālu institūciju kontroli, jāpārlicinās par savas darbības tiesiskumu, proti, valsts amatpersonai ir pašai jāraugās, lai tā savā darbībā ievērotu tiesību normas. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 21.septembra spriedumā norādīts, ka valsts amatpersonas vairāk kā jebkuras citas personas ir pakļautas dažādiem ierobežojumiem un atrodas pastiprinātā sabiedrības uzmanības lokā (*skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 21.septembra spriedumu lietā Nr.SKA-394/2006, 8.1. un 8.2.punkts*).

Līdz ar to Iesniedzēja sūdzība nav pamatota, bet Lēmums ir tiesisks un pamatots, un nav atceļams.

Pamatojoties uz minēto, un saskaņā ar Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 4.panta pirmo daļu, 7.panta pirmās daļas 5.punktu un 10¹.panta otro daļu, Latvijas Administratīvā pārkāpuma kodeksa 244., 272. un 286.pantu un 287.panta pirmās daļas 1.punktu,

nolemts:

Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītāja 2016.gada 16.marta lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/74 atstāt negrozītu un Jura Jansona, personas kods [redacted] sūdzību noraidīt.

Saskaņā ar Biroja likuma 10.¹panta otro daļu un Kodeksa 288.panta pirmo daļu šo lēmumu var pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā pēc deklarētās dzīvesvietas. Pamatojoties uz šī panta otro daļu sūdzību iesniedz iestādei (Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojā), kuras lēmumu pārsūdz.

Saskaņā ar Kodeksa 289.panta pirmo daļu šo lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā var pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā 10 darba dienu laikā no lēmuma paziņošanas dienas.

Saskaņā ar Paziņošanas likuma 8.panta trešo daļu, dokuments, kas paziņots kā ierakstīts pasta sūtījums, uzskatāms par paziņotu septītajā dienā pēc tā nodošanas pastā.

Priekšnieks

J.Streļčenoks

